

vého dodatku neobsahuje, jak bylo v podstatě správně vyloženo nižšími soudy. Jinak se odkazuje k duvodům napadeného rozsudku v podstatě případným, jež nebyly zvráceny vývody dovolání. Dovolání nemá podstaty.

Čís. 1111.

Přerušiti podle vládního nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n., dlužno spor i tehda, když sice netočí se výslovně o druh měny, ale otázku měny nutno dle povahy věci vyřešiti, ježto není o ní mezi stranami dohody.

(Rozh. ze dne 4. července 1921, R I 800/21.)

Soud první stolice přerušil řízení, shledav podmínky vládního nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by v řízení pokračoval. **Důvody:** Žaloba i vzájemná žaloba, tvořící podklad tohoto sporu, byly podány v roce 1917, tedy v době, kdy ještě nebylo rozdílu mezi korunami rakouskými a československými, z čehož plyne, že procesní soud bude v případě, uzná-li nárok žalující strany odůvodněným, nucen též rozhodnouti o tom, v jaké měně má býti zaplacen pohledávka žalující strany, vyjádřená od počátku v korunách bez bližšího označení a míněná za daného stavu věci původně v bývalých rakousko-uherských korunách. Po této stránce není tedy odůvodněna stížnost pokud se snaží výkladem vládního nařízení ze dne 1. dubna 1919, čís. 167 sb. z. a n., a zákona ze dne 10. dubna 1919, čís. 187 sb. z. a n., již předem dolíčiti, že pohledávka zažalovaná jest splatná v korunách československých, a že tudíž není zde předpokladu § 1 vládního nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n., ve příčině pohledávky, znějící na rak.-uherské koruny. Za to je však plně odůvodněna stížnost, pokud poukazuje na to, že za sporu nebyla otázka měny vzata na přetřes, že tudíž nedošlo k projevům stran, z nichž by bylo patrné, že je tato otázka mezi stranami sporná, a že proto není zde podmínky poslední věty § 1 cit. vládního nař. pro přerušeni řízení.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dle § 1 vládního nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n., nemohou býti do 31. prosince 1921 soudně vymáhány peněžité pohledávky mezi příslušníky státu československého a rakouského, pokud vznikly před 26. únorem 1919 a jest spornou měna, ve které jest tyto závazky splniti; příslušné řízení jest přerušiti. Dle intence vládního nařízení, jež jest též patrnou z výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 26. dubna 1921, čís. 10 věstníku, dlužno přerušiti spory o splnění peněžitých závazků, znějících na staré rakousko-uherské koruny a vzniklých před měnovou rozlukou, poněvadž o druhu platidel v tomto případě rozhodne se dohodou mezi oběma účastněnými státy a nedojde-li k ní, rozhodne reparační komise. Není však potřebí, aby spor samotný týkal se právě druhu valuty

rakouské neb československé, nýbrž stačí, když pohledávka vznikla před 26. únorem 1919, zněla původně na staré rakousko-uherské koruny a není mezi stranami úmluvy, v jaké měně (zda československé, či rakouské) je plnění sluší, když je tedy druh valuty sporným, byť i spor kolem toho druhu valuty se netočil. Ač tedy je nesporno, že ve sporu, o nějž se tady jedná, otázka měny nepřišla dosud na přetřes, dlužno přece spor tento počítati mezi ony spory, na něž se vládní nařízení vztahuje, poněvadž pohledávka, o níž ve sporu se jedná, vznikla již r. 1917, tedy dávno před 26. únorem 1919 a úmluva stran o druhu měny se dosud nestala, jak právě dovolací rekurs toho zřejmým je dokladem. Bylo tudíž otázku měny ve sporu tom ve smyslu vládn. nař. ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n., pokládati za spornou.

Čís. 1112.

Schválení stanov akciové společnosti jest nahrazeno vyzváním tuzemského ministerstva pouze v otázce přesídlení podniku do tuzemska, nikoliv však v jinakých otázkách.

(Rozh. ze dne 4. července 1921, R I 812/21.)

Akciová společnost, jež měla dosud hlavní závod ve Vídni, byla vyzvána ministerstvem obchodu, by předložila sídlo z Vídně do Prahy; opověděla po té u rejstříkového soudu celou řadu zápisu, z nichž rejstříkový soud povolil zápis, týkající se změny sídla hlavního závodu, udělení kolektivní prokury a oznámení stran dalších vyhlášek společnosti; další návrhy však, aby bylo zapsáno, že společnost spočívá nyní na stanovách částečně změněných s výhradou státního schválení, a aby bylo zapsáno též české znění firmy, prozatím nevyhověl a vyzval společnost, aby do 6 měsíců vykázala, že opovědné změny stanov byly státní správou schváleny, poněvadž usnesení valné hromady o změně stanov vyžadují dle čl. 214 obch. zák. k platnosti státního schválení, tak že je před tím schválením do obchodního rejstříku zapsati nelze. Rekursní soud usnesení potvrdil. Důvody: I kdyby bylo správným, že na valné hromadě ze dne 14. června 1919 usnesené změny stanov jsou jenom důsledkem usnesení o přeložení sídla hlavního závodu z Vídně do Prahy, nebylo by možno změny ty do obchodního rejstříku zapsati, pokud státní správou nebyly schváleny, neboť doslov § 1 zákona ze dne 11. prosince 1919 sb. z. a n. čís. 12 na rok 1920 dopouští v tomto směru jedině odchylku, pokud jde o přeložení sídla hlavního závodu do republiky Československé, přičemž vyzvání ministerské, učiněné podniku, jehož hlavní sídlo jest mimo území republiky Československé, aby toto sídlo přeložil do tuzemska, nahraňuje schválení cizího státu, jehož po zákonu vyhledává změna stanov ve příčině přesídlení podniku. Předpis ten nečiní však žádných dalších opatření ohledně ostatních změn stanov, které by snad podmíněny byly přeložením sídla podniku do tuzemska a platí tudíž pro takovéto změny všeobecné předpisy čl. 214 obch. zák. a § 15 min. nař. ze dne 20. září 1899, čís. 175 ř. zák., dle nichž každá změna stanov, před zápisem do obchodního rejstříku státní správou schválena býti musí. Jen taková změna stanov, která těmto požadavkům vyhovuje, může býti předmětem zápisu